Els 7 pecats capitals, o no?
Jaume Torrent

7 pecats capitals_tripa.indd 3 27/10/26 14:13

Els 7 pecats capitals, o no?
Jaume Torrent

Edicions Cal·lígraf
Figueres, 2026

Primera edició — novembre de 2026

Publicació
Edicions Cal·lígraf, SL
Monturiol, 2, 1r 1a
17600 Figueres
Tel. (0034) 615 261 764
www.edicionscalligraf.com
info@edicionscalligraf.com

Disseny i maquetació
Plàcid Busquets

Impressió
DC Plus, Serveis Editorials

© de la il·lustració de portada
Dani Torrent Riba

© del text
Jaume Torrent Echeverria

ISBN
979-13-992298-6-8

Dipòsit legal
GI 1940-2026

© d'aquesta edició
Edicions Cal·lígraf, SL

Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, la reproducció parcial o total d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic. Les infraccions d'aquests drets es troben sotmeses a les sancions establertes a les lleis.

Aquest llibre ha estat imprès en paper procedent de boscos certificats FSC® ben manejats i d'altres fonts controlades.

Taula

Introit 13

Pecat I. L'avarícia

- Mammons 17
- La nostra Babel 21
- El mentalista 25

Pecat II. L'enveja

- El colom d'en Pau (enveja d'un bon comiat) 31
- El meu propi amo 35
- Una tardor a Menorca 39

Pecat III. La mandra

- Divagacions peripatètiques 47
- Aturada de la rotació 51
- Migdiada, plaer de déus 55

Pecat IV. La gola

- Dieta mediterrània 61
- Llenguados al Sàhara 67
- El banquet sard 73

Pecat V. La luxúria

- Somnis vitals 79
- El fotògraf d'orgasmes 83
- Per culpa d'un Holter 89
- Un darrer sospir 93

Pecat VI. La ira
Un bust de Rodin 107
Amb cita prèvia 109
El vell pescador (havanera) 113
La venjança de Sant Joan 117
Potser la història va anar d'aquesta manera 121
Pecat VII. La supèrbia
Per un carnet de la CNT 129
Tribunal d'Ordre Públic 133
Supèrbia telefònica 137
Coda
Dom Pérignon i mandonguilles amb curri 145

Introit

Durant segles, els set pecats capitals han estat una eina d'ordre. Set categories clares, set maneres de fer-ho malament i una tranquil·litat considerable: si tot està classificat, res no és del tot imprevisible. Pecaves, sabies què et tocava i, amb una mica de penitència, el món podia continuar girant sense gaires preguntes.

Avui, el sistema ha millorat. Els pecats no només no es castiguen, sinó que s'han professionalitzat. Han après a parlar amb correcció política, a justificar-se amb gràfiques i a presentar-se com a inevitables. L'avarícia és gestió, la mandra és manca de talent, la gola és mercat i l'enveja, un estímul imprescindible. La luxúria s'ha convertit en llibertat de consum emocional, la ira en opinió contundent i la supèrbia en marca personal. Tot funciona, sempre que ningú no tingui la temptació de dir-ho pel seu nom.

Els set pecats capitals han sobreviscut a dos millennis. El que no havien previst era Internet. Hem passat dels ancestrals pecats personals o analògics als digitals. Encarnats, o millor dit, integrats en un aparell petit, aparentment senzill però d'una complexitat diabòlica.

Aquest llibre no ve a rescatar cap moral antiga ni a proposar-ne una de nova. No hi ha sermons, ni absolucions, ni càstigs exemplars. Els pecats hi apareixen

7 pecats capitals_tripa.indd 13 27/10/26 14:13

simplement com allò que són: una excusa prou digna per observar comportaments humans que, curiosament, solen passar per normals quan deixen benefici.

No hi trobaràs solucions, perquè les solucions acostumen a arribar massa tard i mal explicades. Hi trobaràs, en canvi, una mirada lateral, una mica impertinent, sobre coses que solem acceptar amb una seriositat excessiva. Si en algun moment el text sembla que divaga, no és distracció: és una manera modesta de resistir.

A partir d'aquí, cadascú sabrà què fer amb els seus pecats. Alguns els maquillaran, altres els defensaran amb convicció i uns quants, amb una mica de sort, potser s'atreviran a reconèixer-los sense demanar disculpes.

Els pecats no han desaparegut; continuen sent exactament els mateixos. El que ha desaparegut és el costum d'anomenar-los pel seu nom.

Les seves versions digitals en són només l'última mutació.

7 pecats capitals_tripa.indd 14 27/10/26 14:13

PECAT I – L'AVARÍCIA

Quan l'avarícia deixa de ser un defecte individual i es converteix en sistema, ja no sembla un pecat, sinó una norma.

Ja no s'amaga. Es presenta com a eficàcia, competitivitat o bona gestió. No acumula només diners: acumula poder, influència, temps dels altres i fins i tot vides. Els qui la practiquen rarament se senten culpables. Al contrari, acostumen a presentar-se com un exemple d'èxit.

7 pecats capitals_tripa.indd 15 27/10/26 14:13

Mammons

Mammon, déu de les riqueses en el panteó dels arameus.

L'avarícia ja no és un pecat individual. És una religió. No s'aprèn als temples antics, sinó als mercats, a les escoles de negocis i als informatius del vespre. Com tota religió, té temples, sacerdots i víctimes.

M'han entrat ganes de filosofar sobre ella arran d'unes recomanacions imprescindibles per al bon funcionament del país, dictades per la suprema sacerdotessa de Mammon.

Viatgem amb la imaginació fins a la seu central del Fons Monetari Internacional, a Washington D.C. Davant la galeria de retrats dels seus presidents, immortalitzats amb posat solemne, el recinte recorda aquelles sales d'espera de les comissaries americanes de les pel·lícules de sèrie B. Només hi falta la franja amb la paraula «Wanted» i la recompensa per la captura.

Entre aquests grans sacerdots del sanedrí financer buscarem, amb l'orgull provincià que ens caracteritza, un insigne compatriota: Rodrigo Rato, que va presidir l'organisme amb l'eficàcia que després demostraria en

7 pecats capitals_tripa.indd 17 27/10/26 14:13

altres places. Al seu costat, el retrat del successor amb capa vermella, banyetes i cua: Dominique Strauss-Kahn. I finalment, la dama sibil·lina de cabells blancs i mirada ferma: Christine Lagarde, la protagonista d'aquest escrit.

Abans d'entrar en matèria, una breu disquisició. Mammon no és cap invenció meva. Ja els fenicis veneraven aquest déu de les riqueses, associat al benefici i a la utilitat. El nom va passar a l'arameu i a l'hebreu, fins a convertir-se en símbol de la riquesa i l'avarícia. Amb els segles, l'ús popular n'ha simplificat el nom, i avui, quan diem *mammon*, no estem fent cap castellanada, com quan diem *mamón*, sinó perpetuant un culte ancestral.

La presència fenícia a Empúries devia ser determinant per transmetre aquesta devoció. L'Empordà, un cop més, com a porta d'entrada d'una filosofia que després s'ha universalitzat.

Tornem a l'FMI. Si el seu patró és Mammon, és semànticament correcte anomenar *mammons* els seus membres. Aquesta institució, com qualsevol temple antic, conserva amb zel els seus rituals i transmet la doctrina de sacerdot en sacerdot. Els noms canvien —Rodrigo Rato, Dominique Strauss-Kahn, Christine Lagarde— però el culte és sempre el mateix.

Cada gran sacerdot hi ha aportat el seu estil, la seva iconografia i fins i tot els seus escàndols, però mai no n'ha qüestionat el dogma central. L'ortodòxia de Mammon no admet heretgies.

Quan la sibil·la parla, el missatge és tan antic com el pecat que representa. Cal sacrificar els mateixos de sempre, castigar la carn dels febles, convertir els drets en

7 pecats capitals_tripa.indd 18 27/10/26 14:13

serveis i els serveis en negoci. Traduït: cobrar menys i pagar més. Dit en català normatiu: cornut i pagar el beure.

El context pot variar, la geografia també, però la recepta és immutable. És com si passessis gana, tinguessis diarrea i el metge et prescrivís un laxant de cavall.

Aquesta simplicitat doctrinària té alguna cosa de religió primitiva. Potser l'únic lloc on realment caldria abaratir l'acomiadament és dins d'aquestes mateixes estructures, vista la seva prodigiosa capacitat de persistir en l'error sense cap penitència ni conseqüència.

Crist ho va dir clar: no es pot servir Déu i Mammon. Però els sacerdots de l'FMI han resolt el dilema sense cap conflicte moral: ells serveixen Mammon amb devoció absoluta, convençuts que la resta del món continuarà servint Déu, esperant resignat una recompensa futura mentre molt pocs acumulen les recompenses presents.

Així, crisi rere crisi, el pecat de l'avarícia es renova sense envellir i sense canviar les víctimes.

I per això no és estrany que, abans de dictar cada nova recomanació, els fidels de Mammon resessin —potser en veu baixa— la seva oració ancestral:

> *Oh Poderós Satanàs, inspira Mammon, príncep de l'avarícia, perquè em concedeixi l'auxili necessari per al compliment de la nostra finalitat...*

7 pecats capitals_tripa.indd 19 27/10/26 14:13